otsust selle ülle tahtis sada, kas se ärrapölgtud Kalilea ma mees wissist wõiks Kristus olla.

Agga ärrä panne mitte immeks, armas luggia, et sesinnane tükhawaldes ilmotud ussotähheke weel mitte rahho temma ligotud süddamesse ei tonud: „Kui teie mitte ümber ei pöra ja ei sa kui lapsed," ütleb Issand, „siis ei wõi teie mitte Jummala rigi sisse minna; sepärrast, kes ennast allandab kui üks nisuggune laps, on se surem Jummala rigis!"

„Minna ei wõi ennast mitte nõnda allandada, ei ma tahha ni wäetimaks minna," ütles Lewi ommas süddames.

* *
*

„Rahel ma pean sind mõnneks ajaks üksi jätma," ütles Lewi ühhel päwal omma tütre wasto tõsisse mele agga hella armastusega.

„Sinna armas issa tahhad mind mahha jätta?"

„Loe sedda kirja Rahel."

Tüttar kahwatas ärra, kui ta kirja lugges. „Oh se on küll pitk tekond ja wägga kardetaw" ütles ta koggeledes.

„Ma ollen jubba kaugemal käinud ja rahho sees taggasi tulnud — armas laps — eks olle tõsti?"

„Agga armas issa, ma arwasin, et sa olled ennast köik kauplemise murrest lahti teinud?"

„Ei mitte hopis, Rahel. Meie olleme üks kaubaajaja rahwas; seks on meil weel üksi wolli," ohkas ta. „Küllab sa luggesid, et ma pean senna kauge

male ruttama, et suurt kahjo ennesest wõin ärrapöörda."

„Sedda ollen ma ramatust näinud, issa! agga eks ma tohhi so kasa tulla?"

„Ei, mo armas laps, jä koio. Ma wõin siis ennam ruttata ja kahhe ku pärrast ollen ma jälle taggasi koddo."

Mõnne tunni sees olli köik tekonna wasto walmistud, ja lahkumise tund jõudis liggi. Oh kui mitto korda olli selle aja sees se tunnistus jo Raheli kele peal: issa minna ollen omma hingele rahho leidnud. Issa, ma ollen ristiinnimene: Agga ta ei räkind sedda ommast suust mitte wälja.

* *
*

Kaks kuud läksid möda, ja weel teist kaks kuud, enne kui Lewi taggasi jõudis. Mõnned lühhikesed kirjad ollid temma käest selle aja sees tulnud ja wimaks jäid needki tükaega tullemata. Köige wimaks tulli ta isse ja Rahel kulis nüüd wast, et haigus tullemist olla keelnud, ja et ta issa jubba peaaego haua kalda liggi olnud. Asjad ollid korrapärrast ning tassolikult aetud, ja eht kül alles nõdder rammo polest, näis ta terwis ommeti jälle korrapeal ollewad.

„Ja sinna wõisid sedda minno eest warjata, armas issa!" kaebas tüktar halleda melega.

„Mis kasso sest olleks olnud, armas laps? ja ei ma jäksand ka kirjutada, ni kaua kui ma raskest aige ollin."

Eesti-maa rahwa Kalender 1874, lk. 29